

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/322/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115220267
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8115220267.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, IČO: 35831154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava p r o t i žalovanej: Y.W. Q., A.. XX.X.XXXX, W. D., Š. XXX/XX, o zaplatenie 6.202,43 Eur a prísl. takto

rozhodol:

Súd z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 492,32 Eur.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

Účastníci n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Pôvodný žalobca - Všeobecná úverová banka, a.s. sa žalobou zo dňa 30.7.2015 domáhala zaplatenia sumy 6.202,43 Eur a úrokov z omeškania vo výške 8,05% ročne od 16.6.2015 do zaplatenia. V žalobe uviedla, že zmluvou z 20.10.2005 poskytla žalovanej kreditnú kartu, ku ktorej bol vedený účet č. XXXXXXXX. Žalovanej bol poskytnutý úverový rámec 3186,62 Eur s úrokom 22,80%, uhrádzať mala mesačne 106,22 Eur. Žalovaná suma predstavuje súhrn debetných položiek po zaúčtovaní transakcií, úrokov a poplatkov a ako dôkaz o tom, predložil výpis z účtu žalovanej.

Ešte pred začatím konania vo veci samej bola predmetná pohľadávka postúpená spoločnosti Intrum Justitia Slovakia s.r.o. zmluvou zo dňa 1.8.2015, pričom súd túto zmenu žalobcu pripustil právoplatným uznesením č.k. 11C/322/2015-49 zo dňa 8.10.2015.

Žalovaná nesúhlasila s výškou uplatneného nároku, podľa nej žalobca nezohľadnil všetky jej úhrady, ohľadom ktorých predložila výpis zo svojho účtu.

Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami žalobcu, výsluchom žalovanej, žiadosťou o vydanie a používanie pôžičkovej karty Quatro zo dňa 20.10.2005, obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a.s., výpisom z pôžičkovej karty, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 1.8.2015 s identifikáciu postúpenej pohľadávky, vyhlásením predčasnej splatnosti dlžného zostatku zo dňa 2.8.2012 s doručenkou, návratkou zo dňa 25.7.2008, plnomocenstvom zo dňa 1.1.2013, cenníkom VÚB a.s., ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Dňa 20.10.2005 bola uzavretá formulárová písomná zmluva medzi VÚB a.s. a žalovanou o vydanie a používanie pôžičkovej karty Quatro. Išlo o kreditnú kartu súvisiacu s konkrétnym účtom žalovanej vedenom vo VÚB a.s. Dohodnutý bol úverový rámec 27.000 Sk (896,23 Eur) a mesačná splátka 900

SK (29,87 Eur). Žiadne iné údaje ohľadom príslušného revolvingového úveru (keďže danú zmluvu je potrebné považovať za zmluvu o revolvingovom úvere) v zmluve uvedené nie sú.

Neskôr, a to 25.7.2008, bol zvýšený úverový rámec na 96.000 Sk a mesačná splátka na 3.200 Sk, ako to vyplýva z návratky zo dňa 25.7.2008, ktorá je podpísaná len žalovanou.

Na výzvu súdu žalobca predložil prehľad o rozsahu čerpania žalovanou úveru za obdobie od 27.10.2005 do 24.1.2012, súd po ich zosumarizovaní zistil, že žalovaná čerpala úver vo výške 6.086,04 Eur. V prospech kartového účtu však poukázala za obdobie do 20.5.2015 celkovo sumu 7.726,83 Eur.

Podaním zo dňa 2.12.2015 zobral žalobca čiastočne žalobu späť o sumu 123,08 Eur v dôsledku úhrad žalovanej po 61,54 Eur dňa 21.10.2015 a 19.11.2015. Ďalším podaním zo dňa 6.4.2016 zobral späť žalobu o sumu 307,70 Eur, keďže žalovaná poukázala splátky po 61,54 Eur dňa 22.12.2015, 23.12.2015, 20.1.2016, 23.2.2016 a 21.3.2016.

Žalobca vyslovil názor, že pri revolvingovom úvere nie je možné určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“), pričom poukázal na záver rozsudku Krajského súdu v Prešove 6Co/95/2010 zo dňa 27.1.2011. Žalovaná suma podľa neho pozostáva z istiny vo výške 3.186,16 Eur, poplatkov vo výške 404,57 Eur, štandardného úroku vo výške 1874,42 Eur a sankčného úroku vo výške 737,28 Eur.

Z výpisu z kartového účtu žalovanej vyplýva, že pôvodný žalobca jej účtoval rôzne poplatky - za správu kartového účtu, za správu rizikovej pohľadávky, za znovu vydanie karty ako aj náklady vymáhania. Súd preto listom zo dňa 13.10.2015 (č.l. 48) vyzval žalobcu preukázať dôvodnosť uplatňovania týchto poplatkov a nákladov vymáhania. Odpoveď na túto výzvu žalobca neposkytol. Potvrdil len, že výška úrokovej sadzby v zmluve nebola uvedená, tá je len v cenníku a predstavovala 22,80% ročne.

Možnosť okamžitého zosplatnenia úveru vyplýva z článku V. bodu 31 obchodných podmienok pôvodného žalobcu a to v prípade, ak klient nezaplatí povinnú splátku v stanovenej lehote.

Listom zo dňa 2.8.2012 došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti dlhu na kreditnej karte žalovanej, ktorý bol vyčíslený vo výške 3.630,85 Eur v lehote 10 dní. Tento list bol žalovanej doručený 6.8.2012, podpísaný je predstaviteľmi spoločnosti Consumer Finance Holding a.s.

Podľa plnomocenstva zo dňa 1.1.2013 Všeobecná úverová banka a.s. udelila spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. plnomocentvo na jej zastupovanie v oblasti záväzkových vzťahov okrem iného aj na podpisovanie jednostranných právnych úkonov a podpisovania iných dokumentov priamo súvisiacich s výkonom správy rizikových pohľadávok.

Právny vzťah medzi účastníkmi je potrebné posúdiť podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Uvedený zákon sa totiž nevzťahuje len na úver na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty, avšak v tomto prípade išlo o úver poskytnutý na kreditnú kartu, ktorý je potrebné považovať za tzv. revolvingový úver (§ 1 ods. 3 citovaného zákona).

Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania;

Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú uvedené demonštratívne v ustanovení § 4 ods. 2 citovaného zákona a medzi nimi pod písm. g/ je ročná percentuálna miera nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 4 ods. 4 citovaného zákona pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe
a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať,
b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd sa nestotožňuje s názorom, že pri revolvingovom úvere nie je možné určiť RPMN, tento názor je už prekonaný, dôkazom čoho je aktuálna súdna prax (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co/215/2012 zo dňa 10.10.2012). Súd teda zastáva názor, že aj pri revolvingovom úvere je možné RPMN vypočítať podľa počiatkových základných údajov v zmluve. Keďže je nesporné, že v predmetnej zmluve tento údaj chýba, uvedený nedostatok spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s poukazom na citované ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z.

Súd však dodáva, že v danej zmluve nie je uvedený ani úrok, pretože nepostačuje, ak tento je konštatovaný v cenníku. Úrok je obligatórnou náležitosťou úverovej zmluvy, ako to vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka. Zákonodarcu v ustanovení § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. vyžaduje, aby úrok a poplatky boli uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Keďže v príslušnej zmluve sa úrok ani poplatky neuvádzajú, tieto dokonca nie sú uvedené ani v obchodných podmienkach pôvodného veriteľa, nárok žalobcu v tomto smere je neopodstatnený.

Pri vyššie uvedenom závere žalovaná by mala vrátiť žalobcovi len sumu poskytnutého a čerpaného úveru, čo v jej prípade predstavuje sumu 6.086,04 Eur. Keďže zaplatila viac a to do podania žaloby 7.726,83 Eur a po podaní žaloby ešte 430,78 Eur, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Aktívna legitímácia žalobcu súvisí s § 524 a násl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Podľa § 524 ods. 1 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 524 ods. 2 OZ s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 ods. 1 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

Predmetom tohto konania je záväzkový vzťah vyplývajúci z bankového úveru, ktorý na rozdiel od úverov nebankovej spoločnosti je regulovaný aj osobitnou právnou úpravou vyplývajúcou zo zákona o bankách. Konkrétne je potrebné aplikovať § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Podľa neho ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

Zákonným predpokladom postúpenia pohľadávky bankou inej osobe je teda bezúspešná písomná výzva banky na úhradu dlhu. V danom prípade síce uvedená výzva bola obsiahnutá v liste o vyhlásení splatnosti úveru, avšak išlo o list zo dňa 2.8.2012 a k postúpeniu pohľadávky došlo až po troch rokoch, teda 1.8.2015. Pritom ako vyplýva z výpisu z kartového účtu žalovanej, aj po spomínanom zosplatnení úveru táto uhradza splátky vo výške 61,54 Eur.

Je potrebné vyhádzat' z účelu spomínaného predpokladu upraveného v § 92 ods. 8 zákona o bankách, v ktorom sa uvádza: „Ak napriek predchádzajúcej výzve je dlžník v omeškaní ...“, ktorým je dosiahnutie úhrady dlžných splátok. Z toho možno vyvodit', že výzva banky musí byť v primeranom čase pred postúpením pohľadávky v zmysle citovaného zákonného ustanovenia a nie dlhšom časovom odstupe, ako tomu bolo v tomto prípade, pretože stráca sa zmysel spomínaného zákonného ustanovenia. Súd preto bol toho názoru, že nebola splnená podmienka platného postúpenia pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto zmluva o postúpení pohľadávky je v rozpore so zákonom a je preto absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). V tejto súvislosti možno poukázať na rozsudok Krajského súdu v Prešove 4Co/145/2014 zo dňa 11.3.2015, 19Co/177/2014 zo dňa 24.2.2015 alebo uznesenie Krajského súdu v Prešove 6Co/119/2013 zo dňa 29.5.2014. Žalobcovi preto chýba aktívna legitímácia v tomto spore a aj z toho dôvodu súd jeho žalobu zamietol.

O čiastočnom zastavení konania bolo rozhodnuté podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p.

Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. Náhradu trov konania si uplatnil len žalobca, ten však bol v konaní neúspešný a preto mu náhrada trov neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.